

CUỘC ĐỐI THOẠI VỚI MỘT ĐỘC GIẢ SÀI GÒN QUA MESSENGER

(Chiều Chủ Nhật May 23/2021 3:00 PM)

***/ Độc giả:**

-Ồ đây, Sài Gòn, giá nhà không rẻ, thưa cô. Trên dưới một tỷ e rằng không được. Kể cả ở thôn quê. Đó là những gì con biết vì con không rành về địa ốc.

***/ TTBG:**

-Nói vậy chứ cô còn nợ cuộc đời, nợ văn chương, nợ độc giả. Mà, chỉ ở nước Mỹ, may ra mới giúp cô trả được các món nợ đời ấy. Bằng như sống trong chế độ CS, làm sao cô viết? Con quên chuyện này đi nghe? Nếu cô về Nha Trang hay Dalat đôi tháng thì cũng có nơi mở sẵn cửa cho cô, hoặc là ở khách sạn. Sau cơn dịch Covid này cô sẽ đi VN. Cảm ơn con.

***/ Độc giả:**

Viết thì ở đâu cũng vậy. Chẳng phải bây giờ các trang viết của cô không được “hải ngoại” ngó ngang đến sao? Nhưng con ủng hộ quyết định lưu lại Mỹ của cô.

***/ TTBG:**

-Cô đã từng mua hai căn nhà ở VN, một Dalat (2000), một Nha Trang (2008), nhưng cũng mất hết một cách tức tưởi. Ý định về quê hương sống chỉ còn trong các giấc mơ! Cái số cô là phải tha phương đất khách. Điều cô nói không chỉ ở cây viết mà chính là “nơi chôn cho mình ngòi viết”. Còn độc giả hải ngoại

hay trong nước, với cô không là vấn đề. Chẳng phải con không đang là một độc giả Sài Gòn của cô đó sao?

***/ Độc giả:**

“VẬY thì hà có gì còn suy nghĩ, thưa cô?

Con mới trở về Sài Gòn sau khi đi công tác ở mấy tỉnh Miền Tây.

Con đang khai đại chai Champagne “nước đường” độc ảm. Con đã trải qua nhiều việc, chỉ còn lại một điều khả tín: “Tay phải tin vào tay trái”.

***/ TTBG:**

-Đúng! Phút chao đảo muốn chạy trốn hôm kia đã dụi xuống rồi. Bây giờ là đối diện và đối diện cho dù ghê gớm cỡ nào đưa đến cũng chấp nhận. Nhà cô đầy rượu ngon nhưng không có “bạn hiền”. Chỉ còn mấy con chữ. Cô đang edite lại từng bài Tài Hoa Mệnh Bạc như một lần “chạy trốn” khác (nhưng hữu ích cho cuộc đời.)

***/ Độc giả:**

-Con rất xin lỗi vì cô nhờ mà không làm được. Mấy hôm nay con không dám đọc bài cô đăng. Đọc thì sẽ có trách nhiệm, dù là trách nhiệm của độc giả. Nghề của con thì khắc nghiệt, chỉ con số thôi. Có lúc con đã yên lòng (chấp nhận điều đó).”

***/ TTBG:**

-Con trả lời thư cũng là một cách “đã làm điều cô nhờ” rồi. Chữ xin lỗi khách sáo xa lạ quá với những người đọc sách như cô (và con).

***/ Độc giả:**

-Dạ không thưa cô, khi cô đã nhờ mà con không làm được thì lời xin lỗi là nên có. Vì mình đọc “chùa” và nghe “chùa” những gì tác giả đã viết, đã nói.

***/ TTBG:**

-Sao lại dùng chữ “không dám” đọc bài cô? Cô viết là cho độc giả đọc mà! Chỉ mỗi con không nghĩ cô là

nhà văn (mà chỉ là người kể chuyện đời mình) nên mới có cái tâm trạng kỳ cục đó.

***/ Độc giả:**

-Dạ đúng. Con hôm rày cần giữ trạng thái ổn định. Làm validation cho trung tâm vài tỉnh. Có lúc gọi là nhìn thấy khi rảnh rang mà lòng tự hiểu là nhịn thềm. Mọi thứ nên và phải là trách nhiệm (một khi) mình đã lựa chọn, thừa cô.

***/ TTBG:**

-Từ nay cô không viết bài mới nữa, chỉ ngồi soạn lại từng bản văn cũ, tìm bầu vú tư tưởng. Các tên tuổi lớn trong bộ Tài Hoa Mệnh Bạc của cô ai cũng đều “mệnh bạc” gấp trăm lần so với cô mà vẫn để lại cho đời biết bao tác phẩm giá trị. Nghĩ vậy, nên cô tự mình đứng dậy, “*tay trái nhìn tay phải*” (như chữ dùng của con).

***/ Độc giả:**

-Lúc này con có gọi qua cô mà không được. Có thể nào cô gửi cho con số điện thoại Facebook Messenger không? Như vậy dễ dàng gọi và nhìn thấy nhau hơn? Số điện thoại lần trước con gọi thì người ta báo là “not available”.

***/ TTBG:**

-Con đừng gọi. Cô luôn tắt phone kể từ khi "sợ hãi cuộc đời". Làm thế thấy an lòng hơn trong cõi riêng mình với các con chữ. Con nên đọc cuốn Nước Chảy Qua Cầu cô vừa đăng lại trên Facebook. Đó là tác phẩm đầu tay, nói lên quãng đời cô bắt gặp được "hạnh phúc" đích thật. Tầm cỡ như con mà không đọc cuốn đó thì cũng "khá uổng"! Ít lâu, cô lại delete bớt đi các bài đầu tiên để đăng bài mới.

***/ Độc giả:**

-Con có tầm cỡ gì đâu, chỉ may mắn vô tình đọc và đọc thôi. Có trước đọc trước, sau sắp xếp đọc lại. Nguyên tắc đọc sách của con là vậy, có thể điều đó do ám ảnh những lúc công an vào nhà tịch thu và những chuyện khác.

***/ TTBG:**

-Chữ “tầm cỡ” cô nói nằm ở chỗ ít ra con đọc mà hiểu được chút nào tâm hồn kỳ cục của cô qua những con chữ dĩa dàng cô viết. Còn đa số khác đọc mà chỉ hiểu lầm, hoặc hiểu theo “cái đầu của họ”. Ngày trước cô tưởng con gái cô là loại “tầm cỡ”, nhưng bây giờ thấy cũng trớt quớt! Tội nghiệp!

***/ Độc giả:**

-Em nó có gì đâu mà trớt quớt? Văn chương tự cổ vô bằng có, (TTBG: *Văn chương tự cổ như khanh tướng*) thì đôi khi con nghĩ đó là sự làm vui của người khác. Còn với con, đọc là nhu cầu tự thân. Điều đó có lẽ được phát xuất từ giáo dục; (hoặc may mắn). Còn không có thì thôi. Em Âu Cơ cũng vậy, chọn con đường khác, chứ gì đâu, thưa cô?

***/ TTBG:**

-Cái vô tình may mắn không phải ai cũng có. Phải là hữu duyên mới nhìn thấy điều mình tìm, vật mình kiếm. Văn chương cũng vậy. Cô kỳ cục ở chỗ luôn luôn chủ trương mọi thứ trên đời đều phải “hữu xạ tự nhiên hương”. Tình mẹ con cũng không khác. Thà Người phụ Cô chứ không bao giờ Cô phụ Người. Kỳ cục cũng ở đó.

***/ Độc giả:**

-Không có chuyện ai phụ ai đâu cô. Sao không nghĩ đến Đứng - Sai, hay Yêu - Ghét? Đứng Sai là do hệ quy chiếu. Yêu Ghét là do bản tâm. Còn cánh chim đã muốn bay thì đừng, và, không thể, nốt.

***/ TTBG:**

-Giá gì cô nghĩ được (bình thường đơn giản) như con! Chỉ đáng tội là cô “nhảy cảm” quá nên tự rước vào tim mình những nỗi đau khổ. Nhưng cũng vì vậy mà cô mới là TTBG và anh Phạm Thái Chung mới có bài viết Người Đàn Bà Trong Căn Nhà Những Người Trăm Năm Cũ, và con mới (may mắn) đọc những lời nhận định của anh Chung để rồi tìm giao thiệp với cô.

“If You love something, set it free! If It comes back to You, It’s Yours. If It doesn’t, It never was” là chủ trương của cô trên đủ mọi thứ tình trong đời. Từ lâu cô đã nghĩ thế về hai đứa con chứ chẳng phải đợi đến hôm nay. Vì vậy mới phải chạy trốn nỗi cô đơn thăm thẳm qua văn chương.

***/ Độc giả:**

-Con có nguyên tắc. Cô cũng có nguyên tắc. Chỉ khác là cô không giữ nguyên tắc. Âu cũng nhờ vậy mà con mới đọc cô được. Nguyên tắc là nguyên tắc. Đó là điều nên và phải là thứ mà đàn ông tin phụng. Phá vỡ nó thì còn lại gì? Nguyên tắc càng đơn giản thì càng nên được tuân thủ.

***/ TTBG:**

-Chẳng bất cứ ai có quyền và có thể thương cảm cho sự cô đơn của kẻ khác, nhất là của người nghệ sĩ. Chỉ một điều cô cần vẽ hình cho con thấy: *“Một kẻ đang đứng giữa trời giông bão, chung quanh trơn trượt, không có lấy một cành cây để núp, một túp lều để ẩn, không biết làm gì hơn là cứ đưa hai bàn tay che khuôn mặt đang bị những giọt mưa tới tấp đổ xuống trên mình”*. Đó là tâm trạng cô mười ngày nay. Nhưng, ngoài cô (và Thượng Đế), còn ai làm điều che giùm cho mình những cuồng nộ của trời đất?”

***/ Độc giả:**

-Nguyên tắc là nguyên tắc. Con người cần phải học kính sợ nguyên tắc. Nào đâu có chuyện Thượng Đế

thương mình mà mình cố tình phạm luật? “*Sự thật sẽ giải phóng người*”. Lẽ nào bao nhiêu năm cô viết thật mà không hiểu điều đó?”

***/ TTBG:**

-Ngày 19 tháng Sáu là ngày Father’s Day. Giá gì cô nhận được một tấm thiệp Happy Father’s Day thì hay biết mấy! Tại sao? Bởi, suốt đời, cô thấy mình chỉ đóng vai người cha (người đàn ông), cho mình (thời niên thiếu), cho hai đứa con (lúc sau này), luôn cả cho bạn bè, người thân, người quen, người lạ chung quanh (vì trong cô có quá nhiều nam tính).

Nhưng thôi, ngôn bất tận ý. Cô nghĩ con đang hiểu cô qua “*cái hiểu của chính con*”.

***/ Độc giả:**

“*Sự thật sẽ giải phóng người!*” Chỉ sự thật thôi, đâu dính thứ gì khác, thừa cô?

***/ TTBG:**

-Một với Một là Hai. Đó là nguyên tắc của Toán học và của con người bình thường. Nhưng, Một với Một có khi là Hai chục, Ba chục theo suy nghĩ của người nghệ sĩ. Con không cho cô là nhà văn, nhưng còn cô luôn luôn tin mình mang số kiếp nghệ sĩ. Chỉ nghệ thuật mới giải thoát được cho người nghệ sĩ, và cái giải thoát này cũng chỉ **riêng** người nghệ sĩ mới nhìn ra. Còn thì, “Sự Thật” cũng phải bị giới hạn “một nửa” qua những con chữ cô viết. Nửa còn lại là **của một mình cô** mà, vì tình thương cho con cái, cho kẻ khác, cô phải **giấu** cái nửa còn lại đó đi để rồi thu lượm lấy hậu quả tan nát cho riêng mình. Con đừng vận vẹo cô theo kiểu Toán học nữa, tội cô!

***/ Độc giả:**

-Như cô từng nói, chữ nghĩa cô đã viết ra thì là của chung mọi người chứ không riêng mình cô. Mà thôi, ai đâu có thể quăng trái tim mình để chịu những đọa đày,

nhất là từ những gì không đúng. “*Sự thật sẽ giải phóng người!*”

***/ TTBG:**

-Cô quên, xin lỗi con. Tại cô cứ nghĩ cuộc chuyện trò giữa con và cô **không phải** của một độc giả (đang phỏng vấn) nhà văn, điều rất xa lạ với cô.

Thi sĩ Bùi Giáng có bốn câu thơ:

“*Người nằm ngủ thấy gì?*”

-“*Thấy rất nhiều cái lạ*

Ngài cứ nằm ngủ đi!

Đừng hỏi gì hết cả!”

Cô cũng bắt chước Bùi Giáng mà nói với con:

“*Người đọc sách thấy gì?*”

-*Thấy rất nhiều cái lạ*

Ngài cứ đọc sách đi!

Đừng bận tâm “quăng trái tim” mình vào những giòng những trang “không đúng”.

***/ TTBG:**

-Cô biết cô đang trở lại “*khắc nghiệt với chính mình*” (chữ con dùng cho cô nhân đọc bài viết của anh Phạm Thái Chung). Con là một độc giả có lòng. Cô biết và cảm ơn con.

***/ Độc giả:**

-Dạ, xin lỗi qua lại, chắc... thôi nha cô. Câu mà con hay nói rất rõ, tiếc là không được. *Tự do là do mình tự ban phát*. Cần gì cảm ơn? Và tôi cúi đầu... Cảm ơn!...”

***/ Độc giả:**

-Tự dung con khóa nắp chai Champagne không được. Sao khóa bây giờ? Thôi, sorry cô, con nghỉ đây. Hẹn gặp cô, bình an nha cô.

***/ TTBG:**

-Champagne mà đã mở ra rồi thì phải uống cho hết, nếu không nó bay hơi trở thành giấm. Thuở trước cô chỉ quen uống rượu mạnh, Cordon Bleu, Rémy Martell... Nhà cô bây giờ vẫn đầy rượu, nhưng bấy lâu không uống nữa, sợ có thể đứng tim chết một mình trong phòng, chẳng ai hay.

Tự Do! Đó là điều đầu tiên cô đánh đổi cả cuộc đời (tình yêu, hôn nhân, tiền bạc, danh vọng, và bây giờ là hai đứa con) để có. Bất cứ ai và điều gì cô cũng có thể để mất, chứ còn Tự Do thì không bao giờ đâu. Mất nó là mất cả cuộc đời, còn gì!

Ừ, con đi ngủ đi! Gần bốn giờ sáng rồi. Bonne nuit!

□

***/ TTBG kết luận:**

Chỉ những con chữ mới KHÔNG khiến ta chao đảo; trái lại, chúng là cái khiên vững chắc cho ta ẩn núp. Còn cuộc đời và con người, sao nghe SỢ quá trên đủ mọi hình thức?

□

Bình luận:

Nguyễn Văn Hùng Hà Nội.

Sunday, May 23/2021

Dạ con chào cô thân yêu. Thưa cô, đến chính Chúa của con khi chuẩn bị chết còn phải thốt lên một câu: “Xin Cha tha thứ cho họ bởi họ không biết việc họ làm.” Sự vô minh làm tạo ra mọi bi kịch đó cô à.

Dạ thưa cô, nếu được, cô cho con xin toàn bộ những bài cô soạn về tài Hoa Mệnh Bạc được không cô. Mỗi lần con muốn ngã quy thì Kinh Thánh và cuốn Tài Hoa Mệnh Bạc làm điêm tựa để con vịn đức tin và câu văn mà đứng dậy đó cô. con cảm ơn cô ạ.

TTBG: *Nhiều lắm, làm sao gửi? Mới vừa rồi cô xem xét lại kỹ càng bài về Van Gogh, Chopin. Bây giờ đang bắt đầu đăng bài về Púshkin. Các bài Tài Hoa này đều phong phú rất nhiều so với các bài con đọc*

trên trang Web. Nhiều dữ kiện được thêm vào theo ngày tháng, các câu chữ tinh luyện sắc bén hơn ngày xưa. Cô cũng muốn gửi cho con đọc lắm, nhưng gửi qua Messenger hay qua Email, cái nào con thích nhận hơn? Cho cô biết, chốc nữa cô gửi bài Púshkin trước.

NVH: Dạ email ạ. vì email mới nén và gửi được cô ạ. Con hạnh phúc lắm cô ơi! con biết ơn cô ạ. Đây không chỉ là tài sản cho con. Mà đây còn là tài sản cho con của con đó cô ạ. bố con con biết ơn cô ạ. Rất biết ơn cô. Một nhà văn chấp nhận để mình bị phụ chứ không bao giờ phụ người. Luôn tôn vinh tình yêu, giá trị nhân bản và sự chính trực cho dù trái tim bầm dập, tan nát, te tua.

TTBG: Vậy trên từng bậc tài hoa, cô sẽ gửi theo thứ tự bài 1, 2, 3, 4... nghe. Ví dụ Púshkin bài 1, Púshkin bài 2... Với con, cô gửi toàn bài, còn đăng trên Facebook thì cô chỉ đăng bài nào cô thích đăng. Chỉ riêng con mới xứng đáng đọc trọn trên từng bài Tài Hoa Mệnh Bạc cô bỏ rất nhiều tâm huyết mà viết.

Toàn bài Púshkin được phân thành 15 bài nhỏ. Cô vừa gửi bài 1-7. Ngày mai cô sẽ gửi tiếp từ bài 8-15.

NVH: Con cảm ơn cô. Con biết ơn cô nhiều lắm.

TTBG: Con nên cất mọi bài cô gửi vào USB hoặc một cái file riêng. Coi như con để dành giùm cho hậu thế, mai này cô nằm xuống, chẳng ai biết quý những đĩa con tinh thần của cô đâu. Cô phải cảm con mới đúng. Các bài Tài Hoa mới này, con có quyền chuyển cho thầy Triêm đọc.

NVH: Dạ không những thầy của con, con còn chuyển những bài này tới những linh mục là em và là anh của con. Những con người ấy phải đọc những tác phẩm tâm cỡ thế này mới bỏ công cô ạ. Con sẽ in và gửi tặng mỗi người một bản đầy đủ. Con sẽ trả cho

nhà văn cô bằng những ;ời cầu nguyện với Thiên Chúa nhé! Bởi nếu cô muốn giàu như ông nhà văn ba xu thì cô giàu là rồi. Nhưng cô chỉ cần lòng nhân chứ đâu cần vật chất hư danh!

TTBG: *Cô nhận lời, xin con cầu nguyện Chúa giúp cô.*

NVH: *Dạ, nhất định rồi cô.*

□